

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: D. K.
e. č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019, č. j. OAM-1010/ZA-ZA10-ZA04-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Tlumočnici Anně Škrhové, bytem M. 262/2, B. **s e p ř i z n á v á** odměna za tlumočnický úkon ve výši **700 Kč**, která jí bude vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019, č. j. OAM-1010/ZA-ZA10-ZA04-2018, e. č. B007796 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Konkrétně žalovaný uvedl, že v případě žalobce se jedná o již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž prvotní řízení bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 17. 4. 2018, č. j. OAM-12/ZA-ZA11-ZA16-2018, neboť žalobce svévolně opustil azylové zařízení a jeho další pobyt se nepodařilo zjistit.
3. Žalovaný se dále v kontextu opatřených informací a zpráv o zemi původu zabýval tvrzenými důvody žalobce ve vztahu k udělení azylu či doplňkové ochrany. V této souvislosti žalovaný věnoval pozornost zejména údajnému pronásledování žalobce ze strany pracovníka FSB, který mu měl vyhrožovat, což žalobce dával do souvislosti rovněž s tím, že byl opakovaně okraden.
4. Podle názoru žalovaného se nejedná o skutečnosti, které by odůvodňovaly obavu žalobce z pronásledování ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce nebyl schopen zdůvodnit, proč mu bylo danou osobou vyhrožováno. Stejně tak žalobce neobjasnil, jak může údajné vyhrožování souviset s tím, že byl ze strany různých lidí okraden, a to nejen v Rusku, ale také v zahraničí. Kromě toho měl být žalobce s tímto příslušníkem FSB naposledy v kontaktu 2008, přičemž o dva roky později se mu sám snažil neúspěšně zatelefonovat. Z četnosti a intenzity kontaktu žalobce s danou osobou navíc nelze podle žalovaného spatřovat znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
5. Co se týče žalobcem namítané neochoty ruských policejních orgánů prošetřit podané stížnosti na chování příslušníka FSB, žalovaný uvedl, že k jejich podání došlo až v roce 2013, tedy s pětiletým odstupem. Z informací o zemi původu žalobce vyplývá, že obyvatelé Ruské federace se mohou v případě ohrožení či podezření na protiprávní jednání obrátit na příslušné policejní orgány, které se jednotlivými stížnostmi zabývají. Přestože lze v jejich činnosti spatřovat jisté nedostatky, nelze automaticky předvídat nestandardní postup právě vůči žalobci. Postup jednotlivých policistů navíc podléhá mechanismu kontroly.
6. Za dostatečné pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany dále žalovaný nepovažoval ani žalobcem tvrzené nedostatky v poskytování zdravotních služeb v zemi

původu. Předně žalovaný uvedl, že z argumentace žalobce nevyplývá, že by mu být přístup ke zdravotní péči v zemi původu odepřen či jinak znemožněn. Jedná se tak pouze o jeho subjektivní hodnocení úrovně tamního zdravotního systému.

7. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce v minulosti vyjádřil nespokojenost rovněž se zdravotním systémem v České republice, když v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany vycestoval do Německa, kde podstoupil operaci srdce. Podle názoru žalobce tak nelze ve vztahu k tvrzeným nedostatkům ohledně zdravotní péče v Ruské federaci uvažovat o udělení azylu či doplňkové ochrany.

III. Žaloba

8. V žalobě a jejím doplnění ze dne 25. 2. 2019 bylo namítáno, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci a při rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nepřihlédl ke všem relevantním skutečnostem. Hodnocení jednotlivých podkladů navíc provedl tendenčním způsobem.
9. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že žalovaný posuzoval možnost ochrany žalobce před jednáním příslušníka FSB, kterým mu bylo v minulosti vyhrožováno, pouze formálním způsobem. Samotná skutečnost, že v zemi původu žalobce existuje mechanismus právní ochrany ze strany policejních orgánů, ještě neznamená, že je v jednotlivých případech efektivně uplatňován.
10. Určité nedostatky právní ochrany ze strany ruských orgánů veřejné moci ostatně připustil rovněž žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalobce si žalovaný neobstaral dostatek podkladů k tomu, aby řádně posoudil možnosti žalobce domáhat se v zemi původu nejen právní ochrany, ale také náležité zdravotní péče, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
11. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, žalovaný k tomu doplnil, že žalobce byl ze strany příslušníka FSB naposledy osloven v roce 2008, kdy mu měl sdělit, aby žil sám, což nelze považovat za výhružku, která by byla azylově relevantní. Podle názoru žalovaného se tak ruská policie nemohla jeho stížností podrobněji zabývat. Žalobce si navíc na uvedený postup policie stěžoval u prokuratury až s odstupem pěti let.
13. Stejně tak měl žalobce možnost využít dostupnou zdravotní péči v zemi původu, přestože je podle jeho názoru ve srovnání s jinými státy nedostatečná. Závěrem žalovaný doplnil, že ve správním řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu.
14. Žalovaný proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

17. Ve správním spisu se nachází kopie cestovního dokladu žalobce, předávací protokol a záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 30. 11. 2018, do něhož žalobce mimo jiné uvedl, že nebyl po zániku Sovětského svazu politicky aktivní. Do České republiky přicestoval již v roce 2016, a to v rámci své cesty do Německa, kde neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Stejnou žádost učinil po nuceném návratu do České republiky v roce 2018. Následně však opět vycestoval do Německa, a to z důvodu zdravotních problémů. Na základě dublinských pravidel byl ovšem nucen vycestovat zpět do České republiky.
18. Kromě toho žalobce v minulosti žádal o udělení mezinárodní ochrany rovněž ve Španělsku. Má problémy se srdcem, protože byl v Německu dvakrát operován. Dále trpí závratěmi od doby, kdy byl okraden a napaden. Jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že mu vyhrožuje pracovník FSB. V této souvislosti žalobce doplnil, že je neustále okrádán a podváděn. Ruská policie se ovšem jeho podněty či stížnostmi nezabývá.
19. Dne 30. 11. 2018 byl se žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K dotazům žalobce mimo jiné uvedl, že v průběhu předcházejícího řízení o udělení mezinárodní ochrany svévolně opustil území České republiky z důvodu vyhledání zdravotní péče na území Německa, která je poskytována za výhodnějších finančních podmínek. Cílovou zemí žalobce proto bylo Německo.
20. Ve vztahu k uvedeným důvodům pro podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce doplnil, že příslušníka FSB, který mu měl vyhrožovat, zná již z dob studií na vojenské škole v Gruzii, a to v letech 1990 až 1991. Později se setkali během války v Čečensku v roce 2000. V této souvislosti žalobce uvedl, že mu mělo být touto osobou po odchodu z armády v roce 2003 sděleno, že je k ničemu a pracovníci FSB ho již nepotřebují. Následně byl žalobce opakovaně okraden. Žalobce tyto incidenty spojuje s příslušníkem FSB, který má konexe a vyhrožoval mu. Důvod jeho chování však žalobce neobjasnil.
21. K vyhrožování ze strany příslušníka FSB mělo dojít v roce 2003 a 2008, kdy žalobci sdělil, aby žil sám. Od té doby nebyli v kontaktu. Žalobce se dané osobě snažil v roce 2010 dvakrát zatelefonovat, ale telefonní číslo již neexistovalo. Následně žalobce popsal jednotlivé incidenty, kdy byl ze strany různých osob na území Ruska a Německa okraden. Již v roce 2008 se žalobce obrátil na ruské policejní orgány ohledně vyhrožování ze strany příslušníka FSB. Bylo mu ovšem sděleno, že musí oznámení učinit písemně, což neudělal. Stížnost přímo na policii žalobce podal až v roce 2013, ale nebyla vyřízena. Proto se neúspěšně obrátil na tamní prokuraturu a další orgány s žádostí o ochranu před nečinností policejních orgánů. Podle názoru žalobce za všemi jeho problémy stojí výše uvedený příslušník FSB.
22. Kromě toho žalobce uvedl, že se mu v domovské zemi nedostává dostatečná zdravotní péče, a to zejména ve vztahu k jeho problémům se srdcem, chrupem a kyčelním kloubem. V Rusku k žalobci jezdila pravidelně sanitka a dávala mu injekce. Opakovaně byl také hospitalizován v nemocnici. Na rozdíl od Německa by se mu tam ovšem nedostalo bezplatné zdravotní péče, resp. ošetření chrupu. Na zdravotní stav žalobce navíc podle jeho názoru nemá příznivý vliv chladné počasí.
23. V souvislosti s podáním pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále zaslal žalovanému doplnění své výpovědi ze dne 10. 12. 2016, ve kterém poukázal

na skutečnost, že byl okraden a napaden na území Německa, ohledně čehož bylo na základě jeho ručně sepsaného oznámení zahájeno trestní řízení (oznámení založeno ve správním spisu).

24. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu byly do správního spisu dále založeny následující informace o zemi původu: Informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) - Zpráva o zemi původu - Ruská federace - Státní aktéři ochrany ze dne 21. 7. 2017; Informace polského Úřadu pro záležitosti cizinců ze dne 31. 1. 2017 - Zpráva ze zjišťování mise do Ruské federace 4. - 18. května 2014; Údaje o zemi -Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) - Ruská federace ze dne 22. 5. 2018; Informace Human Rights Watch - Výroční zpráva 2018 ze dne 1. 2. 2018.
25. Kromě toho byla do správního spisu založena kopie rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. OAM-12/ZA-ZA11-ZA16-2018, kterým bylo řízení ve věci předcházející žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, a to podle ust. § 25 písm. j) zákona o azylu.
26. Z protokolu ze dne 10. 1. 2019 dále vyplývá, že žalobci bylo umožněno, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřil se k jejich obsahu, čehož nevyužil. Doložil však kopii ručně sepsaného oznámení, které měl v Rusku podat na policii. Současně uvedl, že v Rusku je nacionalismus. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle příslušných ustanovení zákona o azylu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
28. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, které se uskutečnilo dne 30. 6. 2020 za účasti žalobce, ustanovené tlumočnice a zástupce žalovaného. Žalobce při přednesu žaloby poukázal na to, že žalovaný mylně vychází z teze, že žalobce uvedl málo důkazů pro udělení azylu. Ve skutečnosti žalobce byl spolupracovníkem důstojníka FSB A. N. Dále měl čelit při svém návratu do Gruzie i jinde šikaně a výsměchu, protože je Rus. Dále soud vyslechl vyjádření žalovaného a konstatoval obsah soudního a správního spisu. K obsahu spisové dokumentace žalobce uvedl, že ho důstojník FSB kontaktoval v roce 2014 s tím, že mu chtěl koupit byt, ale žalobce to nakonec odmítl. Podle přesvědčení žalobce mu FSB nedá pokoj, neboť žalobce má povědomost o finančních machinacích, které se tam odehrávají.
29. K dotazům soudu uskutečněným mimo výslech účastníka žalobce uvedl, že pracoval v armádě, nicméně důstojník FSB A. N. byl zároveň jeho nadřízeným. V roce 2003 žalobce odešel z armády do výslužby a v té době mu měl jmenovaný důstojník FSB sdělit, že ho „již nepotřebují“. Dále se mezi oběma muži měly odehrávat občasné telefonáty a ze strany důstojníka FSB mělo zaznít, že žalobce nebude po svém odchodu z armády nikde spokojen, a že si ho „najde“. V roce 2006 a v roce 2015 si s důstojníkem FSB volali, pak už v kontaktu nebyli. K dotazu soudu žalobce upřesnil, že podepsal spolupráci s FSB v roce 2000. Při bližších dotazech soudu, proč považuje komunikaci s A. N. za výhrůžky a proč má strach, žalobce nedokázal jasně důvody svých pocitů

ohrožení upřesnit, hovořil o tom, že zná americké filmy, co se točí v Hollywoodu a ví o penězích, které se točí v ruské FSB.

30. Dále soud k důkazu provedl předloženou listinu (podání) ze dne 23. 6. 2013, jímž oznámil své problémy s A. N. na OMVD Donské gubernie. Obsah této listiny byl přetlumočen přítomnou tlumočnicí do záznamu jednání. Vzhledem k tomu, že další důkazy žalobce nepředložil, krajský soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečných návrhů přerušil jednání za účelem přípravy a vyhlášení rozsudku.
31. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
32. Žaloba **není důvodná**.
33. Krajský soud z hlediska zjištění skutkového stavu věci vycházel z obsahu správního spisu a skutečností zjištěných či upřesněných při ústním jednání dne 30. 6. 2020. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující.

A) Tvrzené pronásledování žalobce příslušníkem FSB a související hrozby

34. Předně je třeba vycházet z toho, že žalobce dovozuje hrozbu vzniku vážné újmy z toho, že mu mělo být v minulosti vyhrožováno příslušníkem FSB (tzn. *Federální služba bezpečnosti Ruské federace – nástupnická organizace Výboru státní bezpečnosti*) jménem A. N. Za vyhrožování žalobce považuje skutečnost, že mu tato osoba v době jeho odchodu z armády (2003) řekla, že je k ničemu a že si ho všude najde. Později ho měla rovněž nabádat k tomu, aby žil osamělý život, resp. nezakládal rodinu (2008). V tomto směru je třeba dát žalovanému za pravdu, že uvedená tvrzení žalobce nesvědčí o tom, že by mu bylo vyhrožováno újmou na životě, zdraví či majetku.
35. Nelze navíc opomenout, že sám žalobce potvrdil ve správním řízení i při ústním jednání soudu, že se s dotyčným důstojníkem FSB zná dlouhou dobu a jejich vztah byl také původně přátelský. Žalobce pak nebyl schopen objasnit, z jakého důvodu mělo dojít k zásadní změně přístupu dané osoby, resp. co jí mělo vést k tomu, aby se vůči žalobci chovala nevraživým způsobem. Pokud žalobce označil za rozhodný okamžik svůj odchod z armády, není z jeho tvrzení zřejmé, z jakého důvodu by byla tato skutečnost významná pro dotyčného důstojníka FSB, popř. tuto bezpečnostní složku jako takovou.
36. Žalobce totiž původně ve správním řízení vůbec netvrdil, že by v rámci své činnosti v armádě s příslušníky daného orgánu aktivně spolupracoval, popř. že by jeho odchodem z armády mohl být jakýkoliv státní či soukromý zájem zásadně ohrožen, a to také s ohledem na to, jakou pozici a hodnost v armádě zastával (kapitán). Při ústním jednání soudu dne 30. 6. 2020 však výslovně uvedl, že byl od roku 2000 aktivním spolupracovníkem FSB. Trval na tom, že A. N. byl jeho nadřízený v armádní linii, žalobce však nebyl zároveň zaměstnancem FSB. Svou činnost pro FSB však již žalobce nijak neupřesnil.
37. Krajský soud hodnotí úpravu výpovědi žalobce o svém vztahu k FSB jako účelovou a nevěrohodnou, neboť natolik zásadní okolnost jako je aktivní spolupráce s FSB by

logicky musel uvést již v azylovém řízení před žalovaným. I kdyby však bylo toto tvrzení pravdivé a žalobce byl aktivním spolupracovníkem FSB a vyvíjel pro ni činnost v době svého působení v ruské armádě, skončila jeho činnost zcela logicky jeho odchodem z armády v roce 2003. Pokud mu poté bylo skutečně důstojníkem FSB sděleno, že ho „již nepotřebují“, pak z toho není třeba dovozovat žádné objektivně hrozící nebezpečí pro žalobce, neboť zřejmě již nebyl pro službu FSB dále vhodným spolupracovníkem.

38. Následně si oba muži měli několikrát telefonovat, nicméně žalobce stále setrval v zemi původu. Od roku 2015 pak již telefonáty ustaly (podle upřesněného tvrzení žalobce při jednání soudu) a v roce 2016 žalobce poprvé přicestoval do ČR. Logický sled událostí zde nevytváří kauzální nexus, z něhož by bylo dovoditelné, že právě telefonické kontakty s důstojníkem FSB byly skutečným důvodem, proč žalobce opustil zemi původu a cestoval do Evropské unie. Vzhledem k nikoliv nevýznamným rozporům ve tvrzeních žalobce o frekvenci a povaze jeho kontaktů s důstojníkem FSB nelze považovat jeho azylový příběh za zcela konzistentní a věrohodný.
39. Kromě toho žalobce nepřímě spojoval aktivity daného příslušníka FSB s tím, že byl nejen na území Ruska, ale také v Německu opakovaně napaden a okraden. K tomu je třeba uvést, že se jedná pouze o ničím nepodložené spekulace žalobce. Podle jeho výpovědi se jednalo o zcela odlišné případy, resp. protiprávní jednání ze strany různých soukromých osob, aniž by u nich byla dána přímá či nepřímá spojitost s osobou, která měla žalobci z pozice pracovníka FSB vyhrožovat. V tomto směru lze proto dát žalovanému za pravdu v tom, že žalobce veškeré své osobní či jiné problémy bez logického zdůvodnění spojuje s údajným pronásledováním ze strany příslušníka FSB, který se ho více než 5 let (od roku 2015) nepokusil nijak kontaktovat (podle dřívějších tvrzení žalobce však již od roku 2008).
40. V této souvislosti je pak nutné nahlížet také na žalobcem namítanou neochotu ruských policejních orgánů při prověřování podnětů, které měly být ze strany žalobce učiněny. Sám žalobce uvedl, že se na tamní policii obrátil telefonicky poté, což měl být příslušníkem FSB kontaktován v roce 2008. Když mu bylo sděleno, aby učinil podání písemně, nijak na to nereagoval a na policii se dostavil až v roce 2013, tedy po pěti letech, aniž by v tomto směru nastaly v mezidobí nové skutečnosti (další výhrušné telefonáty, obtěžování apod.). K tomu se zřejmě váže i žalobcem předložený podnět (oznámení) ruské OMVD ze dne 23. 6. 2013, jímž soud provedl důkaz při ústním jednání.
41. Standard vnitrostátní ochrany byl judikaturou Nejvyššího správního soudu náležitě vymezen, např. ve výše zmíněném rozsudku č. j. 3 Azs 48/2007 – 57, a dále pak v rozsudcích ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62.
42. Na základě žalobcem uvedeným skutečností není zřejmé, že by se policejní orgány či následně prokuratura jeho stížností vůbec nezabývaly. I z předloženého podnětu OMVD ze dne 23. 6. 2013 je patrné, že podnět byl předán příslušnému úředníku k předepsanému postupu (viz razítko v levém horním rohu). Žalobce sice tvrdil, že již neobdržel žádné písemné sdělení k tomuto oznámení. Pokud však podané oznámení s ohledem na tyto okolnosti nevyhodnotily jako důvodné pro zahájení trestního řízení či přijetí jiných opatření, nelze to samo o sobě považovat za odepření přístupu

k ochraně ze strany státní moci, která je v Ruské federaci nejen legislativně zakotvena, ale podle dostupných zpráv o zemi původu také uplatňována (viz Informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) – Zpráva o zemi původu – Ruská federace – Státní aktéři ochrany ze dne 21. 7. 2017).

43. Přestože z dostupných informací vyplývají jisté nedostatky v rámci činnosti policejních orgánů a vyřizování jednotlivých oznámení či stížností, a to v závislosti na individuálním přístupu policistů a povaze prošetřované věci, jsou v rámci daného systému zavedeny mechanismy, jejichž cílem je legalitu a efektivitu činnosti policejních orgánů kontrolovat. Jejich součástí je rovněž možnost disciplinárního postihu jednotlivých policistů za předpokladu, že by postupovali nestandardním způsobem. V zásadě by tak bylo možné uvažovat z těchto důvodů o udělení mezinárodní ochrany za předpokladu, že by v případě žadatele o mezinárodní ochranu byly dány důkazy či indicie svědčící o tom, že mu ochrana ze strany policie byla v rozporu se zákonem odepřena, a to typicky z některého z azylově relevantních důvodů. V řízení však nic takového nevyšlo najevo.
44. Není navíc zřejmé, jaké kroky měly podle žalobce příslušné policejní orgány učinit, když si až po pěti letech stěžoval na chování osoby, kterou osobně znal (dokonce ji označil za přítele) a která mu měla v rámci posledního telefonátu v roce 2008 toliko sdělit, aby žil sám, resp. nezakládal rodinu, aniž by byla tato skutečnost kromě samotného tvrzení žalobce jakkoliv doložena. Pokud se jedná o uváděné krádeže a napadení, jejich souvislost s danou osobou z popisu událostí žalobcem nijak nevyplývá. Stejně tak není zřejmé, zda některé z těchto incidentů žalobce policejním orgánům oznámil způsobem, který by umožňoval řádné prověření věci, a to zejména ve vztahu ke zjištění totožnosti pachatele. V důsledku opakovaného vycestování žalobce do zahraničí za účelem podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany (podstoupení léčby v Německu) navíc nelze vyloučit, že se nemusel být v zemi původu ze strany policejních orgánů zastižen, a to například kvůli vyrozumění o tom, jak bylo s podanou stížností naloženo.
45. Krajský soud k této skupině námitek v souhrnu uvádí, že žalobce netvrdil, že by byl pronásledován z politických důvodů a ani jeho tvrzení o mnohaletých kontaktech s důstojníkem FSB A. N. nevykazují žádné indicie, že by žalobce bylo ze strany této státní organizace vyhrožováno újmou na zdraví či na životě, či že by byl jiným způsobem vydírán. Není zřejmá ani přičitatelnost údajných „narážek“ důstojníka FSB k této bezpečnostní složce Ruské federace (viz k tomu obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č.j. 1 Azs 93/2014 – 28, přístupné na www.nssoud.cz). Za této situace nepovažuje krajský soud v této části žalobní argumentaci za důvodnou.

B) Nedostatečná zdravotní péče na území Ruské federace

46. Za azylově relevantní nelze považovat ani námitku žalobce, že mu není na území Ruské federace poskytnuta adekvátní zdravotní péče. Předně krajský soud odkazuje na informace o zemi původu obsažené ve správním spisu, ze kterých vyplývá, že v rámci Ruské federace je zaveden systém zdravotní péče, který státním občanům garantuje rovněž nárok na bezplatné ošetření a poskytnutí zdravotních služeb, a to ve smyslu preventivní, neodkladné, ambulantní či lůžkové péče, včetně provádění diagnostiky a poskytování medikamentů za určitých podmínek. V případě navrátilců dochází na

základě předložení potřebných dokladů k registraci a vystavení speciální karty pojištění, se kterou je spojen nárok na bezplatné využití výše uvedených zdravotních služeb. Kromě toho je dostupná také placená zdravotní péče jak na státních, tak soukromých klinikách (viz k tomu zpráva „Údaje o zemi –Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Ruská federace“ ze dne 22. 5. 2018).

47. Žalobce ostatně ve správním řízení sám uvedl, že byl v zemi původu hospitalizován a pravidelně k němu dojížděla sanitka za účelem nitrožilního podávání medikamentů. Nelze tedy dospět k závěru, že by žalobci bylo standardní poskytování zdravotních služeb v zemi původu odepřeno. Ačkoliv nelze zpochybnit, že v jednotlivých státech je úroveň zdravotního systému na různé úrovni, nelze v případě Ruské federace hovořit o tom, že by žalobci byla léčba jeho zdravotních problémů objektivně znemožněna. S výjimkou možnosti nenárokového udělení humanitárního azylu navíc nelze danou okolnost považovat za azylově relevantní (k nenárokovosti humanitárního azylu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, a ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36).
48. K tomu je vhodné doplnit, že žalobce se kriticky vyjadřoval rovněž k úrovni zdravotní péče na území České republiky, přičemž v rámci předcházejícího řízení o udělení mezinárodní ochrany svévolně opustil území za účelem vycestování do Německa, aby zde podstoupil léčbu srdce. Jak ostatně žalobce výslovně uvedl, jeho cílovou zemí je právě Německo, které podle jeho názoru umožňuje širší spektrum bezplatného využívání zdravotního systému cizincům, a to nejen ve vztahu k jeho problémům se srdcem, ale také s chrupem a dalšími pohybovými obtížemi.
49. Žalovaný se s argumentací žalobce v kontextu jeho tvrzení a informací o zemi původu podrobně zabýval, a to nejen ve vztahu k údajnému vyhrožování ze strany příslušníka FSB, ale také ohledně úrovně poskytování zdravotních služeb občanům Ruské federace. V tomto směru se je nutné dát žalovanému za pravdu, že přístup žalobce, který v minulosti opakovaně vycestoval do různých států a neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, nesvědčí o tom, že by byl ze strany jednotlivce či státní moci pronásledován, ale naopak, že se snaží využívat právní režim mezinárodní ochrany za účelem dosažení nejen vyššího standardu, ale zejména širokého rozsahu bezplatné formy zdravotní péče v Německu. Podle názoru zdejšího soudu proto žalovaný nepostupoval nijak excesivně, pokud jednání žalobce označil za specifickou formu „zdravotní turistiky“, kterou samozřejmě nelze podřadit pod žádný ze zákonných důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
50. Krajský soud tedy ani tuto část žalobní argumentace nepovažuje za důvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

51. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
52. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec

jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

53. O odměně ustanovené tlumočnice rozhodl krajský soud v souladu s ustanovením § 58 odst. 2 s. ř. s. ve výroku IV. tohoto rozsudku. Konkrétně přiznal tlumočné podle náročnosti a míry odborných znalostí potřebných k realizaci tlumočnického úkonu, a to ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 pol. 1 vyhl. č. 37/1967 Sb., o provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud určil sazbu odměny v částce 350 Kč za jednu hodinu (tzn. celkem za dvě hodiny trvání jednání dne 30. 6. 2020). Jiné náhrady nákladů ustanovená tlumočnice neuplatnila. Celkem činí odměna ustanovené tlumočnice za tlumočnický úkon včetně příslušných náhrad částku 700 Kč. Jelikož ustanovená tlumočnice není plátcem DPH, nezvýšil krajský soud odměnu o částku připadající na tuto daň. Přiznané tlumočné bude ustanovené tlumočnicki vyplaceno za podmínek výroku IV. tohoto rozsudku, a to na náklady státu z účtu Krajského soudu v Brně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. června 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.